Emporion

SUMARI

El cant és vida, per Josep Castells. — *Ja tenim Senyera!* — *Records del mes de Nadal*, per Martí Gimeno Massaguer. — *La festa de Santa Llúcia*, per Palet. — *Remitit* — *Notícies*

Bordallo i Ruiz

Saló Hollywood

PENTINATS ESTIL CINE (CREACIONS)

Boqueria, 6 - Telèfon, 24.266

Barcelona

ANTIGA I ACREDITADA CONFITERIA

BATLLE

Casa fundada en 1880.

Dolços variadíssims, Bombons, Caramels, Capses de luxe, Conserves, Vins i Licors de les millors marques

Diverses especialitats exclussives d'aquesta casa

Comerç TORROELLA DE MONTGRÍ

-: TINTORERIA :-

E. MONTROIG

-: Rentats en sec :-
Encàrrecs i dols a les 6 hores d'entrega
-: Planxats a màquina :-

Taller: PRIMITIU ARTIGUES
Despatx- AVINGUDA DE LA REPÚBLICA
TORROELLA DE MONTGRÍ

FUMADORS...!

Fumeu sempre el paper català

CARLETS

Fabricat per

F. RIUS

de

OLOT

BANC DE PALAFRUGELL

Capital 2.000.000 de pessetes. Reserva 525.000 pessetes.

Casa Central: PALAFRUGELL

Sucursals: SANT FELIU DE GUIXOLS, LA BISBAL i TORROELLA DE MONTGRI.

COMPRA I VENDA DE VALORS, DESCOMPTES, MONEDES ESTRANGERES, IMPOSICIONS I COMPTES CORRENTS.

Llibretes d'Estalvi. - Imposicions des de 5 pessetes.

Emporion

PERIODIC QUINZENAL

ANY II
SEGONA EPOCA

Torroella de Montgrí, 24 de desembre de 1933.

Núm. 242

PREUS DE SUSCRICIÓ

Torroella, un any . . . . . 5 pessetes
Fora, un any . . . . . 5'50 »
Estranger, un any . . . . . 6'50 »

EL CANT ES VIDA

En successives edicions publicarem els treballs literaris presentats en la festa celebrada per l'Orfeó Torroellenc. Avui, donem la poesia de Mn. Viver i la glosa de Josep Castells.

Els organitzadors d'aquest festival han tingut la gentilesa de convidar-me a prendre-hi part. Jo que no he defugit mai l'avinentesa de dirigir-me al poble — sobre tot al nostre poble,— jo que no m'he negat mai a col·laborar en un acte públic, com podia desairar ni desatendre l'amable invitació de la Junta Directiva de l'Orfeó Torroellenc, tractant-se d'una festa popular; d'una festa com aquesta, tan sumament simpática, tan edificant, tan patriòtica i tan germanívola?

* * *

I bé; digueu-me, amics, de què podríem parlar per estar d'acord amb el caràcter predominant que ha pres aquesta vetllada? De què podré parlar-vos que no desentoni?

La resposta és clara. Gairebé no calia formular-la. El més adient, el mes posat en raó és que agafem el tema de la música, parlant-vos, concretament de la tradició musical de la nostra vila.

Vosaltres sabeu com me plau el tema. Vosaltres sabeu que he dedicat llargues hores a furgar; a resseguir, a profunditzar la història de la nostra vida musical contemporània. Amb les meves recerques, he tingut el goig de constatar que Torroella, és una de les poblacions —no ja de l'Empordá sinó de la Catalunya tota— que té una més forta i una més viva tradició musical; un contingut artístic tan intens, que per fi, ha estat reconegut per tots els historiadors de Catalunya.

En aquest reconeixement —deixeu-m'ho dir, i perdoneu la meva immodèstia— tinc la satisfacció immensa d'haver-hi aportat el meu concurs: d'haver-hi posat el meu gra de sorra.

Jo he estat qui ha parlat i ha sostingut amb més fermesa, que fou Pardas el veritable col·laborador de Pep Ventura en l'obra de restauració de la sardana. Es a dir, de curta, com era abans, convertir-la en la sardana llarga i esplendorosa que tenim ara.

Jo he estat també, qui, durant mesos i anys, aprofitant totes les avinenteses, de paraula i per escrit he maldat per tal d'aconseguir el reconeixement de la personalitat artística del gloriós torroellenc Pere Rigau (Barretó). Avui, el nom de nostre patrici, figura en el lloc d'honor

que li pertany en les antologies dels compositors de la nostra terra.

Jo, finalment, no m'he cansat ni em cansaré mai de proclamar, que els nostres «Montgrins», formen el millor conjunt, la millor cobla de l'Empordá i per tant, són ells els més fidels intèrprets de la dança nacional de Catalunya. I que a redors d'«Els Montgrins», s'hi han format dos noms, dos autèntics prestigis. Me refereixo als nostres estimats coterranis, Joaquim Vallespí i Vicens Bou, els quals han donat, i hem d'esperar, que donaran encara, dies de glòria per la nostra vila.

* * *

Ja veieu, doncs, si n'hi ha d'arguments a favor nostre i si ens el mereixem el prestigi musical de que us parlava en començar aquestes ratlles.

Precisament per això, si ho analitzem bé, veurem que som molt menys materialistes; molt menys prosaics del que podia suposar-se. Al contrari, precisament per això, repeteixo, tots plegats som una colla de somniadors, una colla de lírics i de romántics *que portem al cor una cançó*, una cançó que va sempre amb nosaltres, que no ens abandona mai, que ens acompanya a tot arreu, i que esclata impetuosa i dringant dels nostres llavis mentre treballem i mentre sufrim; en mig de les penes i de les alegries; tant si queiem vençuts com si ens aixequem amb aire triomfant. Sí, amics, en tot moment, a cada instant trobem el consol; trobem el recurs de la cançó que portem dintre.

Diuen les cròniques antigues, que un poble que canta és un poble viu, és un poble confiat, és un poble segur dels seus destins. Un home, doncs que canti, o unestol d'homes i dones cantant, el nostre Orfeó — en una paraula— constitueix l'essència mateixa, la flor i nata de l'esperit col·lectiu del nostre poble. I en l'ordre humá, en l'ordre individual, l'home que canta és un ciutadá tan lliure que ha sabut obrir la válvula del seu cor per afinar els seus sentiments, per a satisfer la seva sensibilitat i per a donar pas a la seva intel·ligència.

Jo no diré —no vull pecar per excès de literatura— que qui sap cantar té el mon pendent de la seva gorja. Semblaria que parodio la frase d'aquell cèlebre general que es creia tenir el mon presoner dins del seu puny. No; jo només diré que els que no han cantat mai desconeixen el verader plaer, el veritable goig, l'alegria del viure. Perquè és rient i cantant que hom posa aquella mica de pebre i aquella mica de sal que és el secret de la nostra existència.

Canteu amics! Canteu noies! Cantem tots plegats! Aixequem les veus cel amunt! Que els nostres cants s'enlairin com un torterol de fum, un torterol de fum que en esbandir-se per l'espai es converteixi en l'onda etèria que escampi als quatre vents, duent arreu la bona nova, que aquí hi ha un poble reunit, un poble que riu en aquests temps de tristesa, un poble que esborra les seves diferències en aquests temps de rencors i un poble que distreu les seves penes en un sospir harmoniós, un sospir que arrenca el mestre de cada gorja al compàs d'una cançó dolça, dolça com la veu d'una mare i fonda com el bes de la noia enamorada.

Canteu, vells cantaires de la terra! Canteu, joves i vells! Canteu! Que si el cant és goig i és vida només viureu mentre cantareu!

JOSEP CASTELLS

Ja tenim Senyera!

De l'Idea militants:
en nostra vila encisera
ix la volada de cants
a l'entorn d'una Senyera

Quatre rius de sang i d'or!
somatents de santa guerra:
ja ma pàtria és també cor,
ja no és sols un troç de terra.

Que reculli la formiga
en bona hora els grans de blat;
i que venerat somriga
com una Festa el Mercat.

Damunt el terreny aspriu
que ostenti sa cabellera
—d'antic treball record viu—
retorcida l'olivera.

Sia la nostra lloança
per a l'intrèpid treball,
que temps a través avança
del Progrés en el cavall.

Més, damunt de l'energia
del mar, surt de son bressol,
mostrant el triomf del dia
maestuós el gran Sol.

Així nostres ulls fulgurin
d'un cor flamejant de cants,
que sobre els camps de blat surin
de la Vida triomfants.

I encar, com un blau somriure
de cel, dalt dels cants jolius
d'una Pátria bella i lliure
planin sempre els anhels vius.

Sia argolla la sardana
que el tirá deixá ofegat,
que és senyera que agermana
i és himne de llibertat.

Un poble sense centúries,
fóra un arbre sense niu;
a través de les centúries
tota l'ánima hi reviu.

Nostra mare és Catalunya:
adorem-la en nostre cant,
per sa glòria que s'allunya,
per ses glòries que vindran.

Com exèrcit triomfal
seguim amb nostra Senyera
vers el sol de l'Ideal
sense mirar mai enrera.

El cant és arma de guerra
i és senyera de germans.
Que ressonin en ma Terra
nostres llances sens descans;
lluïm cim del pla i la serra
els seus quatre rius sagnants.

Records del mes de Nadal

Dies curts i vetllades llargues! Santa Llúcia, Nadal i Sant Esteve. Dies quiets de color de plom en què les xemeneies llencen fils llargs de fum blavenc que pugen al cel bressolats pels aires adormits del mes de desembre. Panorames de pau i de quietut respiren els païsatges de nostra terra vella, torrada per les centúries, com la crosta del pa morè, cuit amb fragàncies d'espígol i de romaní.

La comarca de l'Empordà, té, en aquestes diades, el recolliment religiós que no tenen les altres festes de l'any.

Es el dia-símbol de germanor que reuneix el present i el passat, al voltant de la taula familiar, de tovalles blanques, com la flor del lliri. Es el dia en què un braç estirat flota pels aires amb la mà oberta com una flor de bondat, que concedeix l'amor i la pau per a tots els cristians Són els dies en què el calor familiar s'apreta com una feixina de bordals i la vida queda reduïda a la més mínima expresió, com els panorames i les figures de pessebre.

Són els moments de l'any en què la casa pairal reuneix a la família escampada, com la cogullada que al costat del terroç empara, sota les ales, a tota la niuada.

¡Quants de records viscuts suggereixen els dies de Nadal, que ja mai més no s'obliden! Moltes són les persones que, després de molts anys d'absència tornen, en aquestes diades al poble natal. Si el que torna, —suposem que ve a Torroella— i que en va sortir quan era un xicot, tal vegada; al tornar ja fet un home, mirarà totes les coses amb un aire diferent de quan les va deixar i fins li semblará que tot ha canviat.

El primer que li surt al pas, al arribar a Torroella, será la «Torre de les Bruixes», que ell sempre ha recordat amb estimació. Del fons de l'autòmnibus, a la sortida d'Ullà, mirarà una i altra volta a la torre, que ell troba que és diferent de la que s'imaginava durant els anys que havia estat fora i no s'acabarà de convèncer que s'ha equivocat en l'apreciació. Ell s'havia esfampat, en el seu magí una torre d'aspecte fort i macís com una armadura de senyor feudal. No s'imaginava cap fet passat en l'Edat mitjana que no vegés en primer terme la nostra torre rodona i aplomada amb l'aire imponent del que desafia mirant de fit a fit l'horitzó a través de llargues centúries? i com és que ara la torre se li apareix minvada i quasi insignificant? No s'ho sap explicar, però el cert és que el dubte li produeix l'impressió de desconcert, del que, per una desgrácia li tenen d'amputar un membre.

Cada vegada que li venia als llavis la cançó de Marinel·lo, que havia après de petit quan el bressolaven per fer-lo dormir, associava la lletra de la cançó del Príncep desgraciat en els amors, amb la «Torre de les Bruixes», i unia el personatge de la llegenda amb la torre amb la mateixa frescura del que prepara una ensiamada de pebrots i tomàtecs.

Si li haguessin fet dir el perquè tal anomalia de fer actuar el personatge mentat amb la torre, no ho haguera sabut explicar. Però ara, que el que escriu aquestes ratlles, ja pentina alguns cabells blancs, li passa alló del dimoni, que sap més perquè és vell que perquè és dimoni, i sap que no hi ha res que canvii tant com la fantasia, que és alló més canviable en la fisiologia del home. La pobra «Torre de les Bruixes» sempre ha estat igual i no sap d'exuberàncies fantasioses.

En canvi la imaginació del xicot a proporció que passen anys s'assenta en el centre de gravetat, com l'agulla inquieta de la brúixola acaba per senyalar el Nord.

I aquesta mateixa impressió, que ha tingut mirant al fons del cotxe, se li repetirà quan es trobi en el carrer «Vermell», «Fora Portal», la plaça, l'Església, etc., etc. Però les emocions de veritat, les rebrà quan posi els peus en la llinda de la casa que va neixer. Després de les abraçades, petons, i també alguna llàgrima —que és el salut més eloqüent— de cop i volta es torna a trobar com quan era petit amb la diferència que han passat molts anys, que en aquest cas pesen com una massa de plom. La vida en aquests moments la veurà per dos angles diferents: Com dos llums produeixen dues ombres indefinides, veurà la doble tragèdia de la vida d'ahir i lá d'avui, que lluiten des de dos punts diferents; la del passat plena d'il·lusió i la del present que mida les coses amb la inflexible vara de la realitat, i com un sonàmbul, perdrà la visió de lo que el volta i les paraules íntimes que li dirigeixin els de la família, es desvestiran, per ell, de sentit, i la mirada d'ulls molt oberts, se li farà concèntrica per a endevinar les imatges perdudes per sempre en el passat Será en va que recordi quan tots els familiars eren joves i plens de salut, roigs de cara, com les roselles que s'aixequen victorioses sobre els sembrats en els mesos d'estiu. Com una cadena que gira recordará mil fets diferents que han canviat la fesomia que fins abans d'arribar guardava com quan era xicot. Ara l'aire de la casa i dels familiars estimats, ja ha entrat en el període avançat de la tardor, i les intemperies de l'hivern ja es comencen a dibuixar en els fronts i en les espatlles amb els signes inequívocs que deixa el temps.

Però, amb tot i els desenganys, és sempre un consol per a l'esperit recordar el goig dels millors dies de l'infantesa que tenen, a proporció que passen els anys, la tendresa de les flors que es comencen d'obrir en els dematins daurats de sol i humits per la rosada de les matinades fresques de primavera.

Nadal; tu deixaràs anar tots els anys, com sempre, els fils de fum al cel com sospirs de pregáries, en memòria del carácter transitori de les coses de la vida que tenen la brevetat modesta dels fils de fum, o l'aparença pomposa dels núvols rosats que s'esborren en les atmósferes de l'infinit; mentre tant faràs germinar en el ventre de les terres aspres la llavor que

dóna la flor i el fruit en la Primavera i l'Estiu de tots els anys.

MARTI GIMENO MASSAGUER

Buenos Aires, desembre de 1933.

La festa de Santa Llúcia

Enguany la simpática festa de Santa Llúcia va tenir aires de solemne esplendor. Ultra els festeigs acostumats en honor de la Patrona de les gentils modistetes, la festa coincidí amb la celebració d'una artística vetllada organitzada per l'Orfeó Torroellenc, amb motiu de l'estrena d'una senyera pintada per Josep M.ª Mascort i brodada per un grup de distingides senyoretes torroellenques.

Al matí va tenir lloc un «vermouth-dançant» el qual va veure's força concorregut.

A la tarda se celebrá un concert al cafè del Cinema Monigrí i acabat aquest, la mateixa cobla «Els Monigrins» va donar una audició de sardanes a la plaça.

A la nit tingué lloc l'anunciat festival. L'espaiós saló del Cinema Monigrí es vegé ple de gom a gom. Començá la vetllada amb una obertura musical a cárrec d'«Els Monigrins».

Seguí després la secció dramática «Joventut» interpretant el sainet de S. Rusiñol, titolat «El Pintor de Miracles». La tasca dels nostres aficionats, cada dia més perfecta, fou llargament aplaudida i celebrada.

Immediatament es presentaren en públic, la senyoreta Rosalia Negra i els senyors Jaume Puiggrós i Josep Tomàs, els quals van donar lectura a diversos treballs literaris, al·lusius, la major part d'ells, a l'acte que se celebrava. En aquest mateix número d'*Emporion* publiquem la glossa del nostre company JosepCastells i la poesia «Ja tenim Senyera» original del també company de redacció, Mn. Francesc Viver. Més endavant donarem a conèixer les poesies «Nit d'estiu» de Rogelt Bou i «Cant a la noia torroellenca» del propi senyor Puiggrós.

La presentació de la nova senyera donà lloc a uns mots molt sentits i molt escaients del president de l'Orfeó senyor Puiggrós, el qual donà gràcies a tots els que d'una manera tan ferma i tan generosa possibiliten la lloable tasca del nostre coratjós Orfeó. I després de fer ofrena d'exquisits ramells de flors a les senyoretes, sol·licità del públic una salutació a la senyera mentre l'orquestra interpretava una marxa triomfal. El públic, dempeus, va ovacionar-la.

Encara ressonaven els darrers aplaudiments, quan de nou, aquests es reprenien per a saludar la sortida del director de l'Orfeó, senyor Joaquim Vallespí qui rebia dels seus deixebles una artística batuta amb incrustacions de plata.

Començà el concert amb la interpretació d'«El cant a la Senyera» de Lluis Millet, i a continuació «Sant Josep i Sant Joan» de Pérez Moya. «La cançó del lladre» de Sancho Marraco .. «Els Segadors».

Nostres cantaires palesaren els considerables progressos que han fet d'ençà del seu debut celebrat no fa pas gaires mesos. En «El cant a la Senyera» sobretot, el públic premià el seu treball amb una ovació interminable. Foren també molt aplaudides les altres composicions.

Finalment, «Els segadors», l'himne nacional de la nostra terra, va despertar una explosió d'entusiasme delirant. La major part del públic es posà dempeus i obligà la represa de les notes vibrants d'aquesta cançó nostra, que es fica ànima endins i inflama el cor dels catalans.

No podia tenir millor coronament un acte com aquell, durant el qual, tothom ponderava el seu contingut i tothom es felicitava mútuament perquè qui més qui menys, directament o indirectament, cada llar torroellenca hi participava. No volem, doncs, que manqui la nostra felicitació als organitzadors d'aquesta memorable festa artístico-patriòtica.

Més tard, encara, la joventut celebrava el seu ball de consuetud en honor de les nostres simpàtiques «llucietes». S'allargà el sarau fins a les altes hores de la matinada.

PALET.

Se'ns prega l'inserció d'aquest remitit

Sr. Director d'EMPORION
Present

Distingit senyor: No voldríem cercar en escriure aquestes ratlles res més que l'haver complert un deure de catalans.

Volem referir-nos a l'espectacle deplorable que una certa part de públic va donar el passat dia 13, en la vetllada organitzada per l'Orfeó Torroellenc en el moment en què les vibrants notes patriòtiques de "Els Segadors" retrunyien en l'ampla sala del Cinema Montgrí. La cara se'ns va enrogir de vergonya quan vegérem gairebé la majoria dels assistents a l'acte, asseguts tranquilament en llurs seients, sense que aquelles estrofes patriòtiques els commoguessin el més mínim. Pensàrem en les hores de prova que s'apropen per a Catalunya i el nostre cor de catalans i patriotes es va tornar petit, petit...

Es hora, doncs, de reaccionar, perquè hem de pensar en la tasca que se'ns apropa, que serà dura i llarga.

Per això us dirigim aquestes ratlles, perquè vos, per mitjà d'aquest EMPORION tan torroellenc, ens deixeu fer sentir la nostra protesta més enèrgica per aquell acte vergonyós, a l'ensems que invitem totes les entitats de caràcter polític i cultural de la nostra vila i d'una manera especial *les nostres primeres Autoritats*, per tal que procurin per tots els mitjans, injectar a tots els nostres convilatans, aquella dossi de caràcter patriotic, que faci que, espectacles com aquells, no es repeteixin mai més en la nostra volguda Torroella.

Per Catalunya i per Torroella, vos restaran agraïts els vostres afmss.

J. Geli – S Radressa – A. Dalfó – R. Marull – M. Cristòfol – S. Bou – I. Bou – J. Radresa – J. Vilella – J. Bou – Ll. Bataller – J. Martí – C. Tauler – R. Bou – J. Romaguera.

ENSENYANÇA ESPECIAL DE
TENEDURIA DE LLIBRES
a càrrec de
Josep Garcia Jorba
Carrer de Figueres
Torroella de Montgrí

NOTICIES

DEFUNCIO:—Nostre amic en Josep Vidal, resident a València; qui fa poc passava per la disort d'haver perdut a un fill seu, ara veu augmentar el seu dolor amb la pèrdua del seu germá Amand, traspassat en aquella capital.

Enviem a l'amic i família nostre més sentit condol.

COMIAT.— Després d'haver passat prop de cinc anys en nostra vila, ha retornat a Buenos Aires el senyor Manuel Casas, acompanyat de la seva esposa i nevot.

Els hi desitgem un feliç viatge i benestar a la capital argentina.

EL TEMPS:—La tardor s'ha caracteritzat per un excés de pluges, no gaire beneficiós per l'agricultura. Dilluns d'aquesta setmana: com un preludi de l'hivern; ha caigut una regular nevada. No són corrents en nostra comarca les nevades, puix que feia molts anys que no haveím contemplat l'espectacle de la vila vestida de blanc.

La neu caiguda tenia deu centímetres de gruix, la qual cosa va permetre que alguns escultpors espontanis modelessin variades estátues, en alguns carrers de la vila.

CALMA A TORROELLA.—Ens plau de consignar que la darrera intentona revolucionária no trobá entre nosaltres el més petit reflex. La qual cosa diu molt en favor de la nostra classe proletária.

POLITICA.=La Joventut d'Esquerra de la nostra vila, secció autònoma del Centre Republicá Catalá, dissabte passat va celebrar un acte de propaganda a cárrec d'oradors de la Joventut de l'Ateneu Pi i Margall de La Bisbal.

NECROLOGICA.=Nostre bon amic Joan Bassa passa per la pena d'haver perdut la seva mare, Na Francesca Tarrés (a. c. s.) L'acte de l'enterrament palesá les nombroses relacions i simpaties que entre nosaltres tenen les famílies Basse i Tarrés.

Rebin l'amic, i família, tota l'expresió sincera de la nostra condolença.

NOCES:— Ha contret matrimonial enllaç, la distingida senyoreta torroellenca Maria Pericot amb el prestigiós arquitecte terrassenc i distingit amic nostre senyor Joan Baca Reixach. La gentil parella ha passat uns dies a Torroella en viatge de noces. Desitgem als novells esposos una llarga i venturosa lluna de mel.

DEL FESTIVAL VIGATA, ENCARA —En la liquidació d'aquest festival, que donávem en el número passat, ens passá per alt consignar, entre els torroellencs que hi contribuïren, els noms dels nostres bons amics senyors Josep Marull i Bassili Serra.

Ho fem constar així obeint el prec del Comité organitzador de dit festival.

OBITUARI— Ens assabentem, amb dolor, de la mort del senyor Antòn Amigó, personalitat apreciada i molt coneguda en l'alta societat barcelonina, i pare polític del distingit amic nostre senyor Ramon Mascort.

Rebin la família Mascort; i especialment la seva distingida i desconsolada esposa, l'expressió de la nostra pregona condolença.

SEGELLS PRÓ-INFANCIA.— Hem vist ja els nous segells pro-infáncia patrocinats per la Generalitat de Catalunya. La finalitat d'aquesta obra, altament filantròpica, té per base, com el seu nom indica, recaptar cabals per a el sostenimeni de les institucions benèfiques protectores dels infants malalts i desvalguts. No cal dir amb l'interés que recomanem l'adquisició dels nous segells pro-infáncia

CASES EN PERILL.—Amb motiu de la

reforma que es porta a cap a la Travessera del Teatre s'ha rebaixat considerablement el nivell del carrer, fins a tal punt, que han quedat al descobert els fonaments de les cases, i degut a l'excés de plujes d'aquets d'arrers dies, la que ocupa Joan Puig ha catxat, exquerdant-se les parets amb greu perill de baixar tot l'edifici. Afortunadament sen' adonaren a temps procedint al seu apuntalament, així com també de la casa Sallés, la qual está emplagada a l'altre extrem del mateix carrer.

ESCOLA DOMINICAL =Durant les festes de Nadal, Cap-d'Any i Reis la secció de noies posará en escena la tradicional sarsuela «La Mare del Messies», la part de la qual serà dirigida per les senyoretes Pilar i Júlia Batalier.

La secció de nois estrenará uns «Pastorets», amb acompanyament musical d'armonium pel Sr. Joan Vila i de violins pels joves Agustí Montguilod i Benet Cloras.

Un d'aquesis dies també es posará en escena «La Carta dels Reis», lletra de Folch i Torres i es cantaran cangons amb gestos a cárrec de les seccions de nens i nenes.

INAUGURACIO —El carrer d Ullá (Boqueria torroellenca, podriem dir-ne) no és precisament un prodigi d'estètica, peró la preferència tradicional dels nostres negociants per a instal·lar-hi llurs comergos, la il·luminació i l'animació que l'envaeix gairebé a totes les hores del dia, han fet que, comercialment, esdevingui —amb la nostra típica plaça— el nervi més important de la nostra vila.

El prop-passat 27, l'esmentat carrer fou embellit amb la inauguració del nou local del «Centre Recreatiu».

Aquest, que s'ha dut a terme d'acord amb la construcció moderna, acredita sobradament i dóna relleu una vegada més al nostre arquitecte Joan Baca i al celebrat decorador Joan Pericot.

La fastuositat de l'enllumenat—acuradament instal·lat per l'amic Francesc Carbó — constitueix una verdadera nota de gust i delicadesa, que dóna més relleu encara — si es possible — al pintat del local, —obra mestra podem dir-ne —del acreditat pintor torroellenc Josep Geli.

Els colors escollits tan primorosament i tan suaument acabats, han constituït segurament una de les notes, que més poderosament han contribuït a l'èxit del nou local.

Aquest, dotat d'un mobiliari seleccionat amb calefacció central i per tant, sumament confortable; un servei acurat i escollit entre el més modern, li dóna un caire tan escaient i un tó de perennitat a prova de mudanga de gustos artístics, que bé podem els torroellencs vanar-nos de posseir ben justament un dels millors locals de les nostres contrades. Felicitem el propietari, els contructors germans Sagrera i tots els que directament o indirecta han contribuït a dotar a a la nostra vila d'un establiment tan digne.

IMP. P. CASADEVALL. - TORROELLA DE MONTGRI

FONDA SIMON

SERVEI A LA CARTA I A COBERTS
SALONS ESPECIALS PER A CASAMENTS, BATEIGS, ETC.
PREUS ECONÓMICS

Esparteria, 6
i
Vidrieria, 12

Teléfon, 17992 BARCELONA

GARATGE PARC

PUPIL·LATGE D'AUTOMÓBILS

Gasolina, Petroli, Grasses, etc.

SERVEI PERMANENT

Saló de Sant Joan, 2 i 4 - Telèfon 50.569

BARCELONA

HOTEL EUROPA

ESPLENDIDES HABITACIONS AMB AIGUA CORRENT I BANY. SERVEI A LA CARTA I MOLT ECONOMIC. PENSIO COMPLERTA, VUIT PESSETES.

AQUEST HOTEL ESTA SITUAT AL PUNT MES CENTRIC DE LA CIUTAT I AMB VISTES A LA RAMBLA

BOQUERIA, 12 (Tocant a la Rambla)

B A R C E L O N A

CINEMA MONTGRÍ

Films que projectarà aquest cinema en les festes de Nadal

Diumenge 24 de desembre de 1933.

La Princesa del $^{5}/_{10}$

per

Marión Davies - Kent Douglas

AUDIENCIA IMPERIAL

per

MARTA EGGERTH

Dilluns 25 de desembre de 1933.

PROHIBIDO

per

Conchita Montenegro i Leslie Howard

LA VENUS RUBIA

per

MARLENE DIETRICH

parlada en espanyol

Dimarts 26 de desembre de 1933.

EL FRAUDE

per

Talluiha Bankead - Irving Pichel

TITANES DEL CIELO

per

WALLACE BEERY - CLARK GABLE
DOROTHY JORDAN - CONRAD NAGEL